

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Za karnevalem do Benátek

Představte si Benátky: město vystavěné na laguně, jejímž šedozeleným vlnám po staletí vzdorují gotické a barokní paláce. Z výšky notně omšelých domů na vás zívají špatně natřené okenice, z restaurací voní oregáno a taky parmazán, z četných kanálů vyplouvají lodě, lodky i lodičky a gondoliéři, umně balancující na svých elegantních bárkách, pokřikují na celé kolo zpěvavou italštinou. A do této kulisy zasadte karnevalové veselí.

Představte si vznešené bílé škrabošky se smutnou slzou na tváři, zlaté masky moci, bohaté až nabubřelé kostýmy, nejrůzněji namaskované figurky, které pózuji na těch turisticky nejatraktivnějších místech: na náměstí Svatého Marka, před Dožecím palácem, u sněhobílého mostu Rialto.

Že v tomhle téměř dokonalém obraze něco chybí? Uhodli jste. Chybí tu zmínka o turistech. A těch jsou pravidelně na benátském karnevalu desetitisíce. Tedy ve všední den. Karneval však zabírá také dva únorové víkendy během kterých se sem sjede takové množství zvědavců, že je ani klikaté, dlouhé benátské uličky nedokážou absorbovat.

Největší blázeň vypuká v druhé sobotě. Na večer je naplánován slavnostní průvod masek, a tak obří dálkové autobusy, které najíždějí na záchytné parkoviště na kraji Benátek už od sedmé hodiny ranní, v ten den doslova chrlí zábavychtivé turisty. Do srdce města se chodí pěšky, takže pasažéři autobusu, který míří k parkovišti třeba až kolem deváté, můžou posledních deset minut jízdy sledovat zástupy připomínající nekonečně dlouhé živé hady.

Karnevalové dopoledne v Benátkách ovšem působí stále ještě idylicky. Turisté se rozptýlí, a tak je možné celkem volně projít ovocným či rybím trhem, a objevit uličky, ve kterých je člověk opravdu sám. Místní obyvatelé, vycepovaní dlouhými roky zkušeností, si bloumajících turistů nevšímají, svižně se mezi nimi proplétají a pak nerušeně nakupují baklažán.

Čím blíže ovšem postoupíte k náměstí Svatého Marka, tím víc na vás doléhá karnevalové veselí. S tím, jak přibývá stánků nabízejících nádherné masky (opravdu pěkné se dají pořídit od 30 000 lir), zvyšuje se i počet lidí na jeden metr čtvereční. U vysoce vyklenutého Rialta - jednoho ze tří mostů vedoucích přes kanál Grande - dosahuje hustota lidí stupně číslo čtyři.

Tedy - člověk stále ještě může pokračovat dopředu, ale zastavit se a udělat fotku gondol, které po kanále sem a tam vozí modrozlaté masky, to už málem nejde.

Je poledne a blížíte se k hlavnímu benátskému náměstí. Posledních pár ulic od "Marka" vás doprovázejí hlučné výkřiky policistů. Ti stojí na rohu téměř každé užší uličky a zuřivě gestikulují na turisty. Tudy ano, tudy ne. Tudy nesmíte, tudy se chodí jen v protisměru. Tudy také ne, o pár metrů dál a za dalším rohem je zácpa.

Turisté jen krčí rameny a se smíchem pokračují dál, kudy je policisté posílají. Proč se vrzušovat, že? Je přeci karneval! Většina lidí je sice na nohou už čtyři hodiny a za tu dobu neušla ani tři kilometry, zato skoro každý si už pořídil nějaký převlek, masku, škrabošku. Anebo si nechal obličej přizdobit zručnou kresbičkou. Posadíte se na přistavenou židličku a během chvilky vám pouliční kreslíř vymaluje na obličej zlaté a modré a růžové a stříbrné a zelené - anebo i jiné - ornamenty.

Na náměstí už to vře. Je plné turistů. A skoro v každém výklenku po obvodu Svatého Marka pózuji ty nejkrásnější masky, jaké si umíte představit. Každou ovšem obklopuje hlouček zuřivých fotografů. Přidáte-li se k nim ve snaze ulovit také nějaký obrázek, nečekejte na zdvořilost. Fotografové-amatéři mají totiž ostřejší lokty než kde který profesionál při snímání popové hvězdy...

Když se omrzíte pozorováním kostýmů a škrabošek a začnete se rozhlížet po památkách, zjistíte, že jste bez šance. Baziliku turisté doslova oblehli a lepší to není ani s vyhlídkovou věží. Část Dožecího paláce je pod lešením, stejně tak věž se dvěma mouřenínny. Na vyhlídce na Most vzdechů, po kterém se dříve vodili odsouzené do vězení, je tolik lidí, že jejich chůzi dirigují píšťalky policistů. Zastavit se? Už se za vámi jeden z nich prodírá, aby vám vysvětlil, že zastavovat se tady a teď vážně nesmíte.

Aha. Tak se půjdeme radši najíst. V okamžiku, kdy vás dožene hlad a únava a začnete přemýšlet, kde doplnit síly, ztrácejí Benátky kouzlo. Blízké i vzdálenější restaurace praskají ve švech, šance sednout si do některé z pizzerií nebo alespoň do Mc Donalda je minimální - stejný nápad jako vy totiž dostane dalších x-tisíc

lidí. Fronta na toalety zabere ženám zhruba 40 minut. Příjemné je zjištění, že fronty na záchody tu stojí i muži. Sice jen asi dvacet minut, ale po zkušenostech z jízdy autobusem, kdy se muži švihácky vracejí z oné místnosti kolem front přešlapujících žen, dává v Benátkách těm emancipovanějším pocit jisté satisfakce.

Zůstává otázkou, proč pořadatelé karnevalu nepřivezou do Benátek mobilní chemické záchody. Snad aby nerozbili romantickou kulisu města?? Pravda

je, že při nekonečném čekání na toalety vám na Benátkách nepřipadá romantického nic. Při stání fronty vám také dojde, že únor není nejlepší měsíc pro cestování. Do té chvíle jste se pohybovali buďto svižně na kraji města, anebo pomaloučku, zato ovšem obklopeni turisty. Stání na místě vás ovšem upozorní, že teplota v Benátkách může být jen lehce nad nulou. A že tedy nemůžete nechat unavené nohy odpočinout při posedávání na lavičce nebo obrubníku, což byste jistě v létě udělali.

Je vám zima, začínáte být unavení, a tak nezbývá, než vydat se na túru za volným místem v restauraci. Nám zabrala tři a půl hodiny. Tři a půl hodiny, během kterých se člověk nejprve přestane rozhlížet kolem sebe, začne být apatický, přestane mluvit. Smích ostatních turistů začne popouzet, nutnost dělat tu krátké, tu dlouhé kroky, tu cupitat a tam nejít vůbec, vám začne jít pekelně na nervy.

"Máte štěstí. Táhleti odchází, za pět minut vás usadím k jejich stolu," vrací nám naději číšník Luigi v zastrčené restauraci vzdálené pěkný kus cesty od Svatého Marka. Za hodinu a půl, konečně zahřátí a najezení, zjistíte, že už opět máte dost elánu vydat se zpět do karnevalového veselí.

Venku mezitím potmělo, rozsvítily se pouliční lampy, kanály temně šplouchají - kouzlo Benátek je zpátky. Na náměstí Svatého Marka hraje samba a rumba a vůbec divoké rytmy, vlní se tělo na těle, maska představující dóže (někdejší panovník Benátek) veselí tančí s malou mořskou vílou. Mezi lidmi se proplétá sličný Ital, všem oznamuje, že je Fiesta v plném proudu, vyptává se, kdo odkud přijel a pak řičí nadšením, že objevil návštěvníka z Uruguaye.

Záhy se přistihnete, že spolu s celým tím ožvlým náměstím tleskáte turistům z Polska, turistům z Kanady, turistům z Německa... všem těm, které byste ještě před chvilkou nejradši kopali ulicemi před sebou. Tančíte s nikým a se všemi, kolem dokola jsou cizí a pod maskou dokonale anonymní lidé. Ostatně - anonymita je hlavní důvod, proč se o benátském karnevalu nosí masky. Tradice karnevalu - zábavy předcházející čtyřiceti dnům půstu - sahá až do jedenáctého století, kdy se právě díky maskám podařilo alespoň na několik dní smazat sociální rozdíly. Později

se jako výhoda masky ukázal především fakt, že se lidé v roušce mohli oddávat nevázanému veselí (a sexu) bez obav z pošramocení pověsti.

Největší výstřednosti dosáhl benátský karneval někdy v osmnáctém století. Pak jeho obliba začala upadat, až téměř zanikl. Znovu se ho podařilo objevit na konci sedmdesátých let. A jak taková sobotní karnevalová noc končí? Pro někoho vzrušujícím dobrodružstvím s neznámým cizincem, pro jiného nekonečným čekáním v tlačenci na vaporetto (parníček MHD), které za 8 000 lir doveze ucabrtané turisty přímo na záchytné parkoviště. Ovšem - po 14 hodinách na nohou už nikoho tlačenice nezaskočí. Je to lepší, než jít pěšky!

Zdroj: www.idnes.cz